

מסורת הש"ס

א) לקמן 5: ירושלמי שביעית פ"ח ה"ז, ב) מע"ש פ"ג מ"ב, ג) שביעית פ"ח מ' משנה א, ד) (בסורות כ"א); ה) מ"ר כ. מנחות ק"ה. נדה ע. ירוש' נזיר פ"ח ה"ב, ו) לקמן צ"א, ז) פסחים נב; ח) שיר ל"ע; ט) ירושלמי מע"ש פ"ג ה"ב, י) עין בנמצים פ"י מהל' מירות נב"מ וע' ש"ק.

שינויי נוסחאות

א) צ"ל ר' שמעון (ש"ס וגליון וכו'ה בשמנה הלה), ועי' מיתת הקדש: ב) מיתת קדשים מוטק בש"מ, ומתשעטס הגיר' שלא יביאנו לזרי פסול: ג) צ"ל הכי נזיר דרבנן וישאר נתקם (ש"ס); ד) גזיר' ואכל: ה) מצורע הוא הרי (ש"ס); ו) דאמר (ש"ס) וצ"ק: ז) חז"ני מוקן דאי איערב, וקאי לפרש אליה דרבנן, עש"כ, ועי' פ"מ: ח) באבילותו והכי כל"ל ויפת ב' נתקם (ש"ס); ט) צ"ל אמרו לו מה אם היקל בזהי (ש"ס); י) ובה בשמנינות: יא) צ"ל ספק (ש"ס); יב) יהוה ושהו גלח ויהבי: יג) צ"ל שבעה יהוה ושנה ונמקש (ש"ס); יד) פירוש עד שירוק הדם עליה, דישלש בהמות כ"ר כל"ל (צ"ק); טו) צ"ל גזירות טהרה (ש"ס); טז) ר"ל דלסס מ"ר טמא ישהה עד תגלחת נזירות הטומאה שחא התגלחת השלישית, והל"ק הגיה שניה (נמקס הטומאה), ואזני מונק, עי' ח"ד ופסח"י: יז) גזלחים ואחר גילוח זה כתוב בתוספתא ורמב"א כ"ל: כב) צ"ל ש"י ישהה (ש"ס); יט) צ"ל ספק ומגלח (ש"ס); כ) צ"ל ספק (ש"ס); כא) כ"א ב"ש התוספת' שס, ונמסר: מזר (ט ע"א) כמזו יפיקו בנסיו: כב) צ"ל ש"י שאניו (ש"ס); כג) מיתת ימי נמקס (ש"ס); כד) צ"ל גלח עד (ש"ס וצ"ק); כה) וסופר (צ"ק); כו) בירושלמי דמזר פ"ח ה"ג גרים בנבייתא שלמין והניו דמביא כל קרבנותיו בשלמות, כ"פ הפ"י' וקדש' שס, וכ"כ תוס' מזר פ' ע"א ד"ה רביעית, וכן פ' נספח' על התוספתא, כ"א תוס' ד"ל הניזר דל"ל קרבן שלמים ומש"ה מקשו ללן' אמאי לא הו"מ אש"ה כחמא בהמה: כז) ועלת (כ"ב וצ"ק):

ליקוטים

השירי לעמ' זה ר' בענמ' קודם ומתנה עליון יאמר אם מצורע אני הרי הוא כלאו הרי זה שלמי נדבה, אשם זה נשחט בצפור עולין מותן בהונות וסמיכה ונסכים ותנחת חזהו ושוק ואכל לזכרי כהונה, ולא הורו לו תכמים לזרי במשנה שבבאי קדשים לבית הסתכל, להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק, להביא חטאת העוף אין יכול תכמים לזרי במשנה חטאת ואם לאו הרי זה פסוק, לא יצא, כיצד נשחט יכתוב נכסיו לאחר וריאי קרבן עני נמצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עליוה ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה פסוק, ואוכל בקדשים מיד, אבל לשלתי אין וליטמא אין יכול שאין ימי נזור עולין לו בתוך ימי צריעתו, כיצד נשחט לו כדברי בן וזמא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלה, ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, ואם טהור אני חטאת מחובתי וטאת ספק, וטהור שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים, ומביא עולה ומתנה עליה ואומר אם טמא אני עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי, אם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה והחטאת העוף ספק, ושלמים יום, ושחתי יום, ומטמא למחית מיד, במה דברים אמורים בזמן שזור שלשים, אבל נזר

שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבע שנים, טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר ששנים ושותה יום, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה יום, ע"כ, ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שנית, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואם דל הוא כבש אחד אשם ושתי חורין אחת חטאת ואחד עולה, והנזיר טמא אחר שמוה וטהור וטובל מלה, וביום שלאחריו מביא אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר, ואחר

והפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

וּכּוּלן הַכֹּהֲנִים רִשְׁאִין כּו'. משנה היא צפ' כל המדיר (לקמן דף 5:) וגבי קדשים קאי: **לשונם באבילות כגון לאכלן כליוני כו'.** אמר ו קרא לך נתמים למשחה (במדבר יח) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין ^ו: **וסבלי טרומה.** ואע"ג דקא ממעט בזמן אכילת טרומה: אין לוקחין

א"י לוקחין טרומה בבכף מעשר שני מפני שממעט באבילותה. פי'

^ו וכולן רשאין כהנים לשנות באבילותן לאכלן צליוין שלוקחין ומבושלין ולתת לתוכן תבלי חולין ותבלי טרומה דבביר ר' ישמעאלא אמר ליה הגה לתרומת תבלין דרבנן איתביה ^ז אין לוקחין טרומה בבכף מעשר מפני שממעט באבילותה ור' שמעון מתיר אישתיק ליה כי אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אמאי לא תותביה מוהא ^ח אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של טרומה ^ט שלא יביאו קדשים ^י לבית הפסול ור' שמעון מתיר א"ל אביי ולאו מו' אותביתיה מוהא דתבלין ואמר לי הגה לתרומת תבלין דרבנן הכא ^{יא} גמי (תרומה) תרומת ירק דרבנן אי הכי איפכא מיבעיא ליה למיתני ירק של טרומה בשמן של שביעית ולאו מו' אותביתיה ממותני' דמתיר רבי שמעון ואמר לי דאיערב הכא גמי דאיערב אי דאיערב מאי מעמייהו דרבנן מידי דהוה אאשם ושלמים מי דמי התם אית ליה תקנתא ברעייה הא לא דמי אלא לחתיכה שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאוכלי ^{יב} בחמור שבהן מתקף לה רבינא מי דמי חתיכה שבחתיכות לית לה תקנתא כלל האי אית ליה תקנתא בבחיטה ורב יוסף היכי נסחוט נסחוט טובא קא מפסיד בשביעית נסחוט

פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה ^א רבי שמעון ואמר ילמחרת מביא אשמו ולגו עמו ואומר אם של מצורע ^ב הרי זה אשמו וזה לוגו ^ו יוס כ"ד אמרו לו נזיר טמא אתה לא ומנה שצעה הזה ^ז ושנה גלה ויהיא קרבן מנה שצעה ^ח ומצקס לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש ^י שלש בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה צאה על הספק ושלמי נזיר מני טעונין תנופה זה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אצל עולה יכול להביא על נגא' והיינו דקמני כ"ד הוא עושה מציא עולה בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו מוצה ואם לאו הרי זו נדצה כ"ד אמר עולה נדצה חממיר עליו וציבא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא [שתי] כפורי דרור כדין כל המצורעין ציוס תגלחתו וחטאת העוף פירוש כדין נזיר טמא דשמא נזיר טמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה (יש) שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות ^{יא} אצל אשמו אינו מעכבו ומשיגלת תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי צריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת נרעמו והאשם ישהה עד תגלחת הטומאה ^{יב} שיעשה אחרי טהרתו בדואי מן הנזרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת מרו כמו שמפורש בסוף הברייתא דימי נרעמו אין עולין לימי מזרו ותגלחת נרעמו אינה עולה לתגלחת מזרו כדאמר' צפ' מי שאמר הריני נזיר מגלח (מזר דף פ':) וצפ' צ' נזירים (סס דף ס:) ומה שמיא חטאת ציוס תגלחתו היינו כר' עקיבא דלמר בצמ' נזיר [דף מד:] אם גילה בשמיני מציא קרבנותיו זו ציוס והכא נמי הוי כגילח בשמיני שארי שוהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה פירוש עולה שאמרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלה ראשו וחקנו וגבות עיינו כדרך שהמצורעים מגלחים ^{יג} ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' וגראה שחקר מן התוספתא וסופר שלשים יום וגרסי' וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו' שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לנרעמו עד שירוק עליו אחד מן הדמים ויציא עולה, וחטאת ושלמים וישהה ^{יד} עד סוף נזירות טהרה שאחר טהרה נרעמו שעולה בדואי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדצה היתה וזו תהא חוצה וחטאת העוף שהצאתי בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חוצה וזו נדצה שתגלחת זו של עכשוי אינה כלום וחטאת העוף ספיקו ^{טו} מגלה ראשו וחקנו וגבות עייניו כדרך מצורעין ותגלחת זו היתה ראויה ליעשות בסוף שצעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אלא כל היה יכול משום דגילוח ספק מצורע אינו דומא גילוח הנזיר רבי שמעון אומר מתח ^{יז} ב' יציא אשמו ולגו צידו כדין מצורע בשמיני שלו והוא יוס ששים וחדש ומתנה עליו לפי שהוא ספק מצורע וחטאת מצורע שמעכבת מצורע ראשונה יכול להביא מזהמה שאין חטאת בהמה צאה על הספק לפיכך יציא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו ^{יח} לאחרים ויהא עני ויצא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לטעמיה דלמר בצמ' ערכין (דף פ':) אפי' היה עשיר שצעה שהביא ל'יפורים או צשעת הבאת על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מצורע הוא הרי זו מוצתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אצל לשמות יין וליטמא למתים אינו יכול שאין ימי מזרו עולין לו מתוך ימי נרעמו כ"ד יעשה לדברי בן זומא שאינו ^{יט} מנריך לבקש אחד מן השוק לידור כנגדו צמיר כמו שמנריך ר' יהושע צפרק שני נזירים (מזר דף נט:) סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלה פירוש ספק עולת טומאה וספק תגלחת טהרה דלמר מצורע היה ומזר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותו רק לנרעמו שאין ימי מזרו עולין מתוך ימי ^כ לנרעמו ולסוף שצעה אחת טהרת ימי נרעמו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אסור להזא לא בעי שכבר הזה ושנה ואפי' לסוף שלשים אינו יכול עד ^{כא} שירוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום ספק תגלחת טומאה ויהא יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיציא חטאת וכדפרישית ומתנה עליה כתנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות שאם אינו נזיר עכשוי כלל שכלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדצה וחטאת העוף ספיקו אך התנא לא חש לפרש כל זה סופר בה' שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים ^{כב} ודאי עולת ^{כג} בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלשית העולה ראשונה

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

עו.

אין לוקחין טרומה בבכף מעשר שני מפני שממעט באבילותה. פי' בקוננו' דמתחלה שריא לזוןן כדלמר צפ' הערל (יבמות דף ע"א.) זרות אמרתי לך ולא אנינות והשתא אסירא דמעשר אסור לזוןן וגם צעי חומה וטרומה לא צעי חומה ומתוך המשנה משמע שאין הקפידא משום טרומה אלא משום מעשר דמעיקרא שרי לזרים והשתא אסור וגרסי' בסדר המשנה ^א צאכילתן ^ב כו' והכי איתא בצמ' מעשר שני (פ"ג מ"ג) אין לוקחין טרומה בבכף מעשר מפני שהוא ממעט צאכילתו ור"ש מתיר אמר להם ר"ש אם הקילו בצומי שלמים שהוא מציאן לידי פיוגל ויותר לא נקל בטרומה מה ^א לי היקל בצומי שלמים שכן מותרין לזרים נקל בטרומה שהיא אסורה לזרים פירוש אמר ר"ש אם הקלנו ליקח שלמים מכסף מעשר אע"פ שמיא המעשר לידי פסול פיוגל ויותר כ"ש שלוקחין טרומה הקלה מכסף מעשר אמרו לו אם לוקחין שלמים שמותרין לזרים כמו מעשר אצל אין לוקחין טרומה שגורס למעשר להיות אסור לזרים. הגה"ה:

למחרת מביא אשמו ולגו עמו. פירש בקונטרס למחרת

יוס שמיני ובנמנות (דף ק"ה) פי' למחרת יוס ששים והכל אחד דאספק נזיר טמא וספק מזורע טמא קאי כדמוכח בתוספתא דנזיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק נזיר טמא וספק ^א נזיר טהור אצל נזיר ודאי היה ספק מזורע טמא פירוש מוחלט ספק מזורע טהור פי' שטרה ככר אצל מזורע ודאי היה פירוש צמד גצרה איירי שיש בו כל ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים ושותה יין ומטמא למתים לאחר מזה ועשרים

והנזיר נזיר טמא אחריו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש ^א שלש בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה צאה על הספק ושלמי נזיר מני טעונין תנופה זה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אצל עולה יכול להביא על נגא' והיינו דקמני כ"ד הוא עושה מציא עולה בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו מוצה ואם לאו הרי זו נדצה כ"ד אמר עולה נדצה חממיר עליו וציבא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא [שתי] כפורי דרור כדין כל המצורעין ציוס תגלחתו וחטאת העוף פירוש כדין נזיר טמא דשמא נזיר טמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה (יש) שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות ^א אצל אשמו אינו מעכבו ומשיגלת תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי צריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת נרעמו והאשם ישהה עד תגלחת הטומאה ^ב שיעשה אחרי טהרתו בדואי מן הנזרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת מרו כמו שמפורש בסוף הברייתא דימי נרעמו אין עולין לימי מזרו ותגלחת נרעמו אינה עולה לתגלחת מזרו כדאמר' צפ' מי שאמר הריני נזיר מגלח (מזר דף פ':) וצפ' צ' נזירים (סס דף ס:) ומה שמיא חטאת ציוס תגלחתו היינו כר' עקיבא דלמר בצמ' נזיר [דף מד:] אם גילה בשמיני מציא קרבנותיו זו ציוס והכא נמי הוי כגילח בשמיני שארי שוהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה פירוש עולה שאמרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלה ראשו וחקנו וגבות עיינו כדרך שהמצורעים מגלחים ^ג ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' וגראה שחקר מן התוספתא וסופר שלשים יום וגרסי' וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה באה על הספק, להביא חטאת העוף אין יכול תכמים לזרי במשנה חטאת ואם לאו הרי זה פסוק, לא יצא, כיצד נשחט יכתוב נכסיו לאחר וריאי קרבן עני נמצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עליוה ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה פסוק, ואוכל בקדשים מיד, אבל לשלתי אין וליטמא אין יכול שאין ימי נזור עולין לו בתוך ימי צריעתו, כיצד נשחט לו כדברי בן וזמא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלה, ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, ואם טהור אני חטאת מחובתי וטאת ספק, וטהור שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים, ומביא עולה ומתנה עליה ואומר אם טמא אני עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי, אם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה והחטאת העוף ספק, ושלמים יום, ושחתי יום, ומטמא למחית מיד, במה דברים אמורים בזמן שזור שלשים, אבל נזר

שיטה מקובצת

הכי גמי דרבנן. פ"ה דמייירי בתרומת ירק דרבנן ועל זה פיר' כי הכי איפכא מבעול ליה דהוי מוכח בברייתא דמייירי בתרומה דרבנן, וזה דוחק דאין ליה טועה מה לומר דמייירי בתרומת ירק דרבנן, דברייתא דמזרי' שריא שמן על תרומה, לכך נראה דה"פ דרבנן פי' דשמן של תרומה דקמני בברייתא מייירי ששמן שומשמן ואשורו דמזריה דהרי' לא הויא אלא מדרבנן דמדאורייתא לא הויא תרומה אלא שמן על יזהר, ועליה פיר' כי הכי דמייירי בתרומה דרבנן איפכא מבעול ליה לנמירי ירק של תרומה ששמן על שביעית דלא לימי לנמירי כלל בתרומה דאורייתא, אלא ש"מ דבתרומה דאורייתא מייירי, ומשני דמייירי דלעירב ככר: ב"ה דרבנן מ"ר דהוה אאשם ושלמים. פי' דלמירי איתיהו ירטו דהייקין (להנשא) (להנשא) ציט הפסול לגזין: תר"ח: אין לוקחין. פ' בקנזרים ב'. ולא הניחא דלא קאי לתרומה או ליה לנמירי מעשר אין לוקחין דמיוקין תרומה דלעילי' דלעולם מה שאין ממעט צאכילתו פתח בדרשא. ועוד מתוך המשנה כי (במסג' מ"ה א') לכן נראה דגרסי' צאכילתו שהמעשר נאכל בכל תרומה להנשים (תהר"ה: ד"ח למחרת. פ' בקנזרים למחרת יום שביעי. ג"כ ומייירי כספק מזר טמא ומלרע. ונחש) אחרות: א' קורם בתוך שבע ב'. פי' יתין שיקומן שמפריש מן הלוג עולה לזשים תנאל כל שרי יקומן

שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יום. טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שלשים ושותה יום, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ששנים ושותה יום, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה יום, ע"כ, ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שנית, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואחר לאשם ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

והפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב, והשנית אחר ימי ספרו, ושותתיו כשהן בספק אין דוחות את הגזירות, ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן, וימי צריעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו, וכשמגלה המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו כ' בכשים אחד לעולה ואחר לאשם ובכשה אחת לחטאת, ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירותו הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין, והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה ובכשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלה אחר הבאת קרבנותיו (תפי' דוד סס):

